

ikke at tage lidt varsomt paa dette Andragende, hvor der er Tale om en Enke efter en Bestillingsmand, der sidder i smaa Kaar og som har ni Børn, af hvilke de seks ere ukonfirmerede. Forholdet er saa exceptionelt, at hvis man i øvrigt anerkender, at Understøttelsen til Børneopdragelse er for ringe, kan man meget godt, naar det er Hensigten at forhøje den, nu yde Hjælp til denne Enke.

Dinesen: Jeg agter at stemme for Henvisningen af dette Andragende, hvor, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) sagde, Udvalget har delt sig i 7 mod 8. Naar jeg stemmer for det, er det, fordi jeg ligesom flere andre ærede Medlemmer, der have haft Ordet, mener, at hvad Loven byder, er utilstrækkeligt, jeg tør antage, at vi en senere Dag nok komme til at forhøje det, der bydes til Børneopdragelsen under saadanne Forhold. Men det kan denne Enke med sine seks Børn ikke leve af, og derfor stemmer jeg for, at vi allerede ved at vedtage denne Henvisning gøre Skridt til at komme hende til Hjælp.

Krigsministeren (Tuxen): Med Hensyn til Understøttelsen til Enken Dahlgreen forstaaer jeg meget godt Mindretallets Standpunkt, idet Mindretallet væsentlig læder sig lede af Humanitetshensyn, og det maa vi jo alle være enige om at have Medynd med en ulykkelig Enke, men paa den anden Side kan jeg ikke andet end finde, efter at jeg har hørt Udtalelsen fra den ærede Formand for Finansudvalget (J. C. Christensen), at jeg bliver lidt betænkelig ved Sagen. Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra ham om, at det var noget betænkeligt at gaa til dette Skridt. Men Spørgsmaalet er jo endnu henvist til det høje Tings Afgørelse, og skulde denne blive gunstig for Enken, skal det naturligvis være mig kært at tilstaa hende en saadan mindre Opdragelseshjælp til Børnene. — Hvad det andet Andragende angaar, som Udvalget foreslaar henvist til Krigsministeren, er der Spørgsmaal om en livsvarig Understøttelse af Statskassen til Diakon Raahauge. Det er en Mand, der paa forskellig Maade har virket for Hæren, og, som det nu blev anført af den ærede Ordfører, er han fortrinlig anbefalet, saa det ogsaa skal være mig kært, naar Andragendet maatte blive henvist til mig, at tildele ham en mindre aarlig Understøttelse.

Ordføreren (Busk): Maa jeg kun gøre en ganske kort Bemærkning. Jeg indrømmer, at jeg nu blev lidt overrasket ved at høre den højtærede Krigsminister, thi jeg havde ganske vist opfattet ham som varmere for Sagen i Finansudvalget, men det kan jo være en Misforstaaelse. Men jeg vil gøre det høje Ting opmærksom paa, at Mindretallet kommer jo ikke her og forlanger denne Sag uden videre henvist. Alle Medlemmer af Tinget vide jo godt, at der er forskellige Maader at henvise en Sag paa og blandt andet have vi den Maade uden videre at henvise en Sag, hvorved vi ville tilkendegive, at vi ubetinget slutte os til den. Men Mindretallet foreslaar denne Sag henvist til Ministeriets *Overvejelse*, og naar vi have gjort det, mente Mindretallet rigtignok, at det var i Højde med Krigsministerens eget Standpunkt. Vi have altsaa henvist det til Krigsministerens *Overvejelse*, saaledes staaer der i Betænkningen, og det er ogsaa Meningen. Jeg har intet andet at føje til i denne Sag, end at det synes mig, at Forholdene ere saa særlige her for denne stakkels Enke med de seks Børn, at jeg ikke kan se andet, end at vi godt kunne forsvare at henvise Sagen til Krigsministerens *Overvejelse*.

J. C. Christensen: Jeg er rigtignok gaaet ud fra, at naar Mindretallet foreslaar Sagen henvist til Ministerens *Overvejelse*, har det været Meningen, at det skulde medføre, at hun kunde faa en Understøttelse til Børnene. Er det blot saaledes at forstaa, at Krigsministeren skal sidde i Sommerens Løb og spekulere paa, om der kan gøres noget i en eller anden Retning, som det jo saa tit betyder, naar man henviser en Sag til en saadan *Overvejelse*, saa vilde jeg slet ikke have rejst mig op og sagt det mindste imod det. Jeg finder, som sagt, Betæneligheder liggende deri, at man her tre Aar efter, at man har vedtaget en Lov, nu ved en enkelt Afstemning maaske paa Samlingens sidste Dag og i et Øjeblik hvor Medlemmerne maaske mindre vel have overvejet Konsekvenserne deraf, i Virkeligheden afgøre Sagen for lange Tider.

Scavenius: Maa jeg blot over for det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) og den højtærede Krigsminister udtale de to Ord, at vi pleje jo her i Tinget hverken at være saa spartanske eller saa konsekvente, som den ærede Formand for Finansudvalget vil have os til at være i Dag.